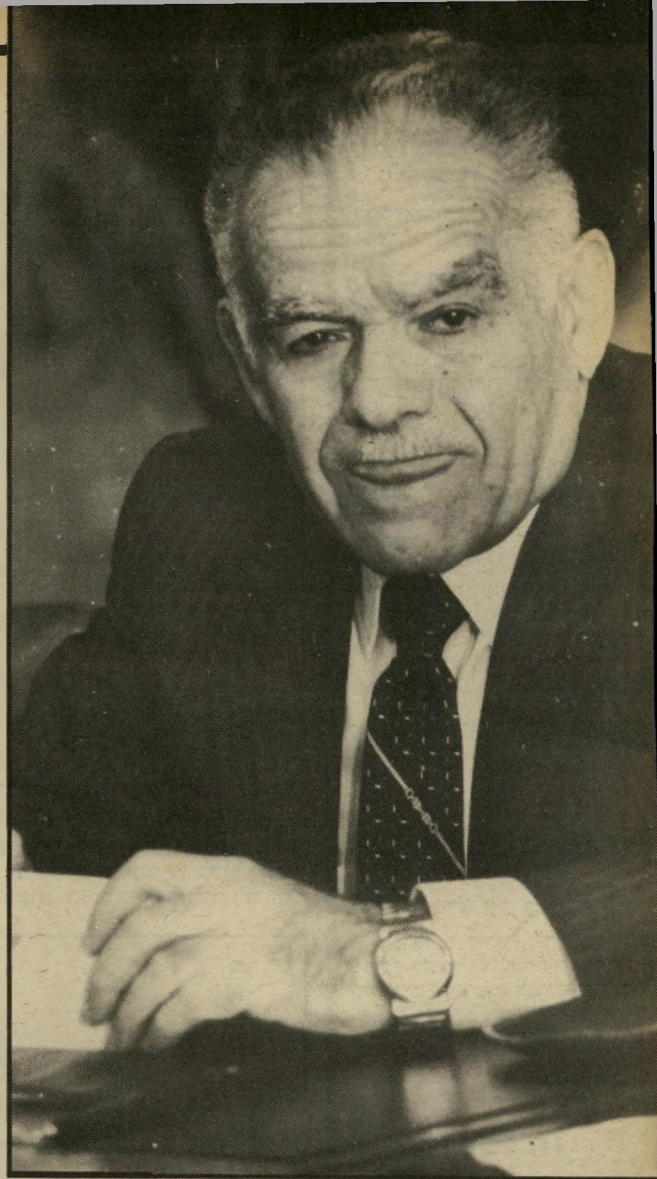

בין פת"ם ומט"ח, פיחות וקיצוץ, דולארים

ודינארים, מצאו הח"כים בקושי זמן להקים ממשלה

ממשלה

עבר הגובה!

רשימת הנואמים היתה ארוכה ומייגעת. איש מהם לא אמר דבר מקורי, ותוך זמן קצר היו כמעט כולם בחוץ. שולחן הממשלה נותר ריק משריו.

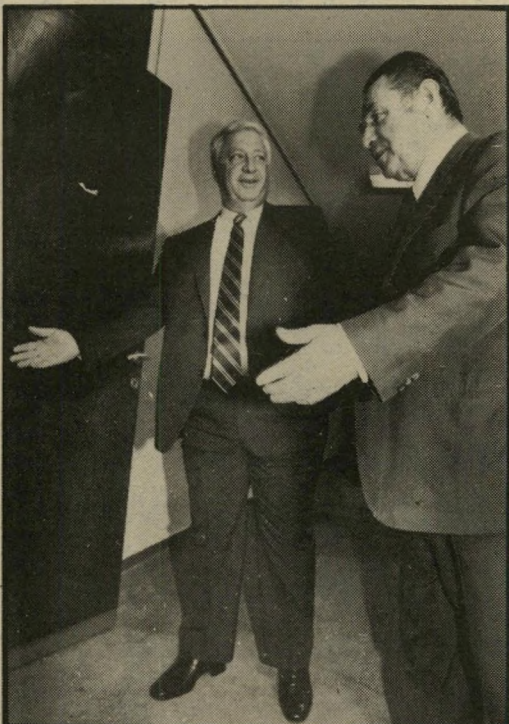
של 520 חיילים ישראלים, ושל אלפי פלסטינים ולבנונים. ברגע שגמרו שמיר ופרס את נאומיהם הפתיחה שלהם, התחילו הח"כים והשרים להימלט מאולם המליאה.

בכל נאום היתה לשמיר הברקה אחת: הוא כינה את מילחמת-לבנון בתואר המקאברי "מבצע עוצר נשימה". לפחות עיתונאי אחד זרק במרירות שאכן נעצרה לעד נשימתם

יצחק שמיר הגיע בבוקר לבניין הכנסת, לישיבת הממשלה. הוא נראה עליז וצוהל, וחיוך רחב היה שמוך על פניו. חיוכו קצת מוזר בהתחשב בצרות הכלכליות שנפלו על העם יום קודם, ובאותן שעות צפויות לו.

חברי הממשלה האחרים נראו פחות עליזים באותו בוקר. הם באו אחרי-אחד אל חדר ישיבות-הממשלה בקומה הראשונה של בניין הכנסת. נכנסו בשקט פנימה, התיישבו איש איש במקומו.

בלט בנוכחותו בישיבת הממשלה היוצאת השר המיועד פסח גרופר — באותה השעה עדיין סגן-שר. כנראה שלא יכול היה להתאפק כמה שעות, עד שיצהיר את הצהרת-האמונים שלו, ומיהר לתפוס את מקומו ליד שולחן הממשלה. כאילו ניסה להבטיח שאיש לא יתפוס את מקומו ברגע האחרון, אחרי שחיכה כליכך הרבה זמן.

אחריו! אליעזר שוסטק (מימין) ואריאל שרון באו ביחד לישיבת הממשלה ביום השני בבוקר, וכל אחד חיכה שחברו יכנס ראשון.

הבדלי גובה ראש-הממשלה (מהגב) לוחץ את ידו של יורם ארידור. מימין אברהם שריר ומשמאל יעקב מרידור.

עט מהבית שר-החקלאות החדש, פסח גרופר, דחה את העט שהציע לו סדרן-הכנסת והתעקש להשתמש בעט הפרטי שלו. גרופר היה נרגש מאוד, וכשירד מהדוכן לחץ את ידיהם של כל הח"כים שלידם עבר בדרכו למושב החדש שלו.

עוד הפעם שר-הפנים והדתות יוסף בורג חותם פעם נוספת על הצהרת-האמונים כחבר-ממשלה. בורג הוא שר מאז כינון הממשלה השלישית ב-1951, וזו לו הפעם ה-17 שהוא חותם על הצהרה כזאת. הוא עשה זאת בלי התרגשות, כרגיל.